

ACTE DE COMMEMORACIÓ DEL DIA DE LA DONA TREBALLADORA

Parlament de Catalunya - 8 de març de 2005

Tal dia com avui fa un any fèiem un acte, en aquell cas més multitudinari, que el fèiem a l'auditori d'aquí el Parlament;enguany no ha pogut ser per motius diversos, entre d'altres perquè està ocupat amb una exposició del passat, del present i del futur d'aquesta casa.

I d'alguna manera crec que seria bo començar, doncs, pensant en l'any que ve..., és a dir, l'any passat ho vam fer així, enguany ho hem fet d'una altra manera, però l'any que ve penso que seria bo que continuéssim en la línia d'obrir el Parlament a la societat. Avui que es parla tant de trencament i de divorci i de distància entre els polítics i la societat, doncs, bé, el que hem de fer bàsicament per recuperar aquesta distància és obrir-nos. I en aquest sentit penso que estaria bé que l'any que ve poguéssim plantejar aquesta celebració també en les mateixes condicions de màxima obertura en la mesura del que nosaltres puguem oferir aquí, no?

D'altra banda, és evident que –i ho hem sentit, o ho sabem i ho hem sentit, no?– que s'ha avançat molt, que s'està fent molta feina, que es fa molta feina, però que encara queda molt de camí per recórrer en el terreny de la igualtat.

Aquest matí, per la ràdio sentia una entrevista amb la consellera de Benestar i Família, la senyora Simó, en què l'última pregunta del periodista era: «Però realment s'ha assolit la igualtat?», així en genèric, no? I la resposta de la consellera era evident i òbvia, no?: «Segurament que en el terreny jurídic i en el marc de les lleis s'ha avançat, però en el terreny de la vida ja és molt més difícil poder fer

aquesta afirmació, no?, i sobretot en la mentalitat, bàsicament en la mentalitat dels homes, no s'ha avançat.» Per tant, aquí encara hem d'avançar i tots plegats hem de fer molta feina.

És evident que existeix encara discriminació en el món laboral; les xifres de comparació de salaris no només són un indicador evident, sinó que a vegades fan fins i tot una certa vergonya de llegir. I no ens quedem només amb les retribucions. La discriminació també es mostra en aquest sentit, i tant o més que amb les retribucions, amb la distribució de càrrecs, no?, la distribució de càrrecs, la valoració de mèrits..., en tota una sèrie d'elements intangibles que en el fons són heretats d'una socialització masclista que acaba per difuminar responsabilitats i que realment dificulta d'una manera extraordinària els canvis reals, els canvis de debò.

És per això que estic convençut que hem de continuar treballant a les institucions per tal de desenvolupar totes aquelles mesures que facin avançar ja i ara en el terreny de la igualtat d'homes i dones, en el món laboral, per exemple, en el sentit no només de possibilitar, sinó d'incentivar el repartiment de tasques i responsabilitats familiars mitjançant les polítiques de conciliació entre la vida laboral i la vida personal.

Però el gran repte, la gran clau, continua sent fonamentalment incidir en l'educació i l'arrelament dels nous valors. Només així es canvia mentalitats. Aquest és el veritable cavall de batalla, de fons, el que permet, o no, convertir la igualtat teòrica en igualtat real.

No ens podem conformar, ni ens volem conformar, amb una igualtat jurídica. Cal que els drets de les dones no siguin només aparents, no siguin només teoria, siguin realitat. I en aquest sentit, al marge del compromís institucional que mostra tant la nostra cambra com els diferents nivells de govern del país, cal també un compromís personal.

Els reptes del país tenen aquest punt en comú; és aplicable a molts conceptes: la defensa de la llengua, l'acollida de la immigració, l'avenç en la igualtat home - dona / dona - home, en el món laboral, en molts aspectes socials. Tots aquests reptes de país, precisament, ara és el moment de posar-los damunt la taula, ara que s'està fent el nou Estatut. I amb el nou Estatut hem de saber i hem de poder donar resposta a moltes d'aquestes qüestions plantejades, algunes de fa molt de temps, d'altres potser més recentment, però totes són qüestions que tenen un punt en comú: defineixen el país que volem demà.

La responsabilitat, per tant, és de totes i tots nosaltres. Cadascú hem de ser exemple en els comportaments d'igualtat de gènere, com ho han de ser en d'altres aspectes: en la defensa de la llengua, en els drets nacionals o els drets socials. Fer del nostre un país millor on visquem en benestar i igualtat no pot quedar només en mans dels governs. El canvi passa també per cada ciutadana i per cada ciutadà del país. No podem desentendre'ns-en.

És per això que, com a president del Parlament de Catalunya, vull fer un agraïment i un reconeixement explícit i especial a totes les dones i els homes que han dedicat temps, esforç i voluntat a fer possibles els avenços aconseguits per tal que les dones a poc a poc hagin pogut anar ocupant cada cop més el rol en la igualtat que el nostre país necessita. Queda molta feina, hi insisteixo; estic convençudíssim que queda moltíssima feina, però cal reconèixer el valor del que moltes persones han aconseguit; són un exemple per a la resta.

La de les dones és una de les dues grans revolucions recents que estan canviant el nostre món sense violència. L'altra, també transversal, és la de les noves tecnologies: afecta les relacions humanes socials i al món del treball. I en faig esment perquè precisament pot ser una oportunitat per avançar en igualtat.

L'aparició de nous escenaris productius i socials on les diferències de gènere encara no han tingut oportunitat de consolidar-se, on no han de trencar-se tantes crostes, és una oportunitat que hem d'aprofitar, hem de saber aprofitar. Al cap i a la fi, vivim en uns temps de canvis en què hi ha molta feina a fer, en què tot és per escriure, i tot torna a ser l'Estatut. Per tant, és una oportunitat a què no podem renunciar.

I algun any actes com el d'avui hauran perdut el seu sentit en una societat on la diferència de gènere no suposarà cap discriminació; és sobretot el nostre desig.

Moltes gràcies.